

Texter ur den röda anteckningsboken (IV)

I. Någonstans tar någon upp en blyertspenna.

II. I den här staden målar man ansiktet innan man går ut. Det är en gammal tradition vars anor man aldrig talar om, för alla känner redan till dem. Man tar bara upp läppenna, kolpuder och rouge och ställer sig framför spegeln. Max tjugo minuter får det ta. Är man för noggrann kan det snabbt väcka misstankar. Så appliceras i ett huj (mer eller mindre) nos, munhål och ögon. Somliga föredrar små snörpiga munnar, andra breda fuktiga, med drag av artisteri. Ögonen kan likaledes vara såväl pekannötsfärgade som jade. En gång roade sig någon med att måla röda ögon, men så gick det ju också som det gick. Man bör inte missta sig: Detta är alltid på allvar. När man stänger husdörren bakom sig stiger man ut i livet och är chanslös. Längsmed de mer livligt trafikerade boulevarderna stöter man då och då på smutsiga och rivna anleten som ligger slängda vid vägkanten. Om morgnarna är de alltid borta, vilket ofrånkomligen framkallar en inre bild av ett lagerhus i en av de södra förorterna där alla dessa tappade ansikten ligger i trälårar i väntan på okända öden, begråtna av ingen.

III. En kvinna har somnat vid foten av trappan till stadsbiblioteket. Hennes långa hår ligger utslaget i en halmgul solfjäder över trappstegen. Man har utfärdat ett dekret: Att försöka väcka henne är belagt med dödsstraff. Trots det blåddrar unga män för sina liv inne i rotundan; fastän bokstäverna flyter ihop genom tårarna tror de i sin enfald att de ska hitta just den dikt som inte handlar om henne. Man håller i detta nu på att konstruera det järnstaket som skall hålla befolkningen på avstånd. Mellan bokhyllorna drar halvt synliga skuggor, håller sig i periferin. Också deras tid ska komma. Kvinnan sover vidare. Bröstkorgen häver sig, pressar anden i sin blodröda dräkt uppåt. Hon är mycket vacker.

IV. När Han kommer, och Han ska komma, då ska vi stiga ur våra burar och ta de första stapplande stegen mot vårt land. Detta ska hända när solen i tre dagar kastat lila skuggor över fälten och boskapen börjar tala med sövande, hypnotiska röster.

Detta ska hända när alla speglar vägrar spegla något annat än insidan på människor, när alla ord som fortfarande behöver sägas och skrivas radar upp sig i en majestätisk linje utanför alla författares hem. Då ska vi släppas lösa och Han ska förkunna att vi inget land behöver utom det rike som finns bakom andra och tredje revbenet, det som blev självständigt den dagen vi vaknade upp i en säng bredvid någon och visste att vi för första gången fått tillträde till en av de öar som är omgivna av vatten vars enda uppgift är att värma oss och låta oss förbli barn.

V. Nu lägger någon ner blyertspennan igen och griper efter radergummit. Med darrande fingrar börjar han sakta sudda ut konturerna av sin kropp.